

Анђелко Заблаћански
БИСЕРНИЦА ЛЉУБАВИ

Захваљујем се добрим људима,
песникињи Божици Везмар из Зубиног Потока
и господину Душку Софрониеском из Скопља,
који су новчано помогли да се штампа ова књига.

Анђелко Заблаћански
БИСЕРНИЦА ЉУБАВИ

Издавач

Друштво за афирмацију културе – Пресинг
Младеновац

Контакт

presing.org

konkursiregiona.net

kr.presing@gmail.com

Уредник

Предраг Милојевић

Штампа

Пресинг издаваштво, Младеновац
Стр. 96 | 20 cm | Тираж 300

Година издања

2025.

ISBN 978-86-6198-199-9

Анђелко Заблаћански

БИСЕРНИЦА ЛУБАВИ

Пресинг
2025

Copyright © 2025. Анђелко Заблаћански

НЕВИДЉИВА СТРУНА

Љубав није реч,
није жеља, није ни сан,
већ тишина између два погледа.

Она се не осваја,
не пева, не прича, не пише —
она се живи.

Љубав није питање, већ обећање:
да је могуће бити део некога,
корак по корак,
дах по дах,
као вода у шаџи,
што се чува између прстију.

ИЗМЕЂУ ЖЕНЕ И БОГА

РАЗУМЕТИ СТРАСТ У ЖЕНИ

Она је огањ у тмини,
плесни пламен што трепти без страха,
нешто што речима не може да се каже,
већ само осети — на кожи, у ваздуху, у души.

Она је шапат ветра на рамену,
немирна као талас што удара у стене,
жедна као пустиња кише,
потребна ти као дах у тишини.

Не тражи да је ухватиш — пусти да ти дође,
као сунце што се не жели сакрити,
покажи јој да си оне ноћи што трају,
да си загрљај што лечи и изазов што буди.

Њена страст није у речима —
она је у трептају твоје коже,
у смелости да будеш слаб и јак,
у очима које гледају право у огледало душе.

Учи да слушаш када ћути,
да гледаш кад ти се смеши,
јер жена пуна страсти —
је песма што се живи,
а не само прича која се прича.

ИЗМЕЂУ ЖЕНЕ И БОГА

Жена није само тело —
она је храм од мириса и гласа,
од погледа што ми душу одмотава,
и бедара у којима сам нашао време
пре него што сам рођен.

Она је жудња што се не моли,
већ се шапуће дамарима,
док ноћ цури низ прозор као жедна сенка
која зна шта значи — припадати.

А Бог...

Бог ме гледа без уздаха,
без милости, али с пуно љубави,
као да сам му потребан без потребе,
као да сам његова реч што се изгубила
на уснама једне жене.

Он ме вуче тишином,
тамо где нема мириса коже
ни сланог укуса испод језика,
него само светлост
која се не може загрлити.

И стојим тако између њих:
распет између жениног крика
и Божјег ћутања.
Једно ме топи у тренутку,
друго ме вечности учи.

Желим да припадам —
али коме?
Оној која ме зове мој,
или Њему који ме никад не назива именом,
али ме увек чека?

А бити човек
не значи жудети за Богом
у телу жене
која те воли као живот,
јер жена ме грли, Бог ме чува,
у њима трајем —
припадајући жељи пуној страсти,
и предаји Њему што ми даје дах.

Припадати љубави —
њеној и Његовој
дубоко укорењеној у мени.

ТКАНИНА ЖУДЊЕ

У тишини, где се кораци не чују,
ти и ја ходамо кроз празнину,
не дотичемо се.

Погледи нам се сусрећу,
али никад не остају,
као таласи који ударају о обалу
коју не могу да пређу.

Твоја рука је у мојој,
али не можемо да се сјединимо,
остаје само сенка на длану
као да није ни била ту.
Ти си мој светлосни зрак,
а ја теби само мрак,
два брода на истом мору
што се никад не могу сударити.

Између нас расте шипражје
трње које никада неће уцветати,
једно смо, али не можемо да будемо.
Твоје усне су моја жеља,
она што се никад не испуни,
ти си мој сан
из ког се никада не будим.

Пожуду носим као огањ,
ти си мој пламен,
на ком се никад нећу огрејати.
Магла која ми не даје да дишем,
и све што остаје су речи
које не могу бити изговорене.

Срце не познаје правила
два света што се сусрећу,
али никада не постоје у истом тренутку.
Ти и ја смо неухватљиви,
жељи што нас везује,
као две звезде које пламте,
али не могу да се помере с места.

ТИ У МЕНИ

У мени је пожар који не могу да угасим —
ти си ватра што храни мој пепео,
сваки твој додир разлива се кроз мене
као реке што тону у море.

Ти си мој немир и моја тишина,
огледало где видим себе
без маске, без страха — само голог
као душу што плеше у ноћи.

Када те додирнем, не дирам само кожу и месо —
ту гори нешто старо, нешто што говори о времену
кад смо били више од тела,
кад смо били ветар што обухвата свет.

Твој дах је мој дах,
ритам који ми тече кроз вене,
песма без речи што ми љуби очи,
плес који не тражи публику,
већ само нас двоје у простору без времена.

Ти си крик који ми тражи тишину,
бол који ми доноси лек,
страст што разара и гради,
плусак што ме пере од свих лажи.

Видим те у сваком трептају,
у сваком уздаху што говори оно што речи не смеју —
да смо сноп светлости и сенке,
полет и земља, рат и мир, све у једном.

Ти си моја олуја и мој поветарац,
мој немирни сан и моја будна стварност,
моја љубав, моја мука, мој лек —
ти си све што сам ја, а нисам знао да јесам.

ЗАГРЉАЈ ПОЖУДЕ

Грлим те пожудно —
као олуја што не може да се обузда,
као пламен
што гори без престанка,
бесно и слободно.

Твоје руке су ватра што ми гори кроз кожу,
твој дах мој огањ
што ме разгорева изнутра,
без страха да се једно другом
без границе дамо.

Грлим те пожудно —
као ноћ кад се светла гасе
и остаје само наша врела тајна,
тишини — што се ломи од жеље:
јаке, нежне и пожудне —
све у једном даху,
у једном додиру,
у једној вечности коју живимо само ми.

СНАГА ТИХОГ ПЛЕСА

Твој дах у тишини се разлива као зов без гласа,
светло што милује мрак и рубове душе моје,
у тренутку кад време стоји и све се полако стишава.

Осетих тежину речи што остају ненаписане,
као да су све тајне света у наш загрљај стале,
без страха од губитка и жеље за било чим сем сада.

Твоје руке, топле, држе ми срце као најлепши цвет,
без журбе, без речи, само снага једног тихог плеса,
у миру што пребива ван времена и свега што пролази.

Кад свет око нас се разлије у бледе и мутне слике,
наш тренутак остаје тајна као лађа што плови у тами,
без краја, без почетка — само ми, овде, сада, вечито.

ЖЕНА ОД ВАТРЕ И МИРНА ВОДА

Љубав и пожуда —
као две сестре из различитих снова,
једна мирише на хлеб и сунце,
а друга на грех, зној и ноћ без сна.

Љубав те гледа у очи,
осмехом ти прелива живот,
грли те док болиш,
дочекује те кад самом себи касниш.
Она је тиха, стрпљива, уме да чека.
Љубав је ту и кад ниси најбољи,
и кад си умор, и кад си ћутање.

А пожуда...
она те гура у зид,
тражи те језиком,
помрачи разум и запали бедра.
Она не познаје време,
ни место,
ни стид.

Пожуда те не воли — она те жели.
А понекад, у ретком, светом трену —
обе се сретну у истој жени,
у истом загрљају.

И тад свет стане,
дах се пресеца,
а душа и тело се сједине
као у најчистијој молитви.

ПАМТИМ ТЕ

Твоја сумња је сенка што се игра светлом —
разумем је, јер и ја сам само ехо твојих речи,
некада удаљен, а некада тако близу да боли.

Али памтим те — не као фотографију што бледи,
већ мио мирис који остаје у простору,
или ритам који срце памти без речи.

Можда се не сећам сваког твог покрета,
сваког уздаха, али чувам суштину тебе,
ту искру што ми дајеш не може нико да угаси.

Чак и када мислиш да сам далеко, ја сам ту —
у најтишим деловима тебе, у сваком тренутку
кад се сетиш нечега што само ми разумемо.

ТИШЕ ОД ВЕТРА

У ноћи што се спушта као баршун,
кад све речи застану и ветар само шапће,
ти си та која остаје —
с рукама пуним немира и осећаја што боли.

Не бојим се,
јер си овде у сваком трептају срца,
у сваком уздахнућу што се крије иза тишине.

Ти си моја песма и мој ослонац,
ти си жар што греје док се све слама,
ти си рука која зна да узме, али и пусти,
да пружи мир и зацели сваку рану.

Не плашим се бола —
јер у њему је љубав, дубока и чиста,
која тише од ветра, нежнија од сна,
обгрлиће нас обоје —
тебе и мене, и све што јесмо.

С тобом могу да паднем и устанем,
да се изгубим и опет нађем,
јер љубав није само осмех —
љубав је храброст да будемо крхки,
а ипак бескрајно јаки.

КАД ЉУБАВ ОДЕ

После ње
остају ствари што не личе на бол —
чаша без воде,
кошуља без мириса,
огледало што више не препознаје лице.

Тело наставља:
једе, спава, дише —
али све то као да ради неко други,
у моје име.

На јастуку —
удубљење што не ишчезава.
У ваздуху —
тиши глас него пре.

Љубав, кад оде,
не понесе себе са собом —
остави плетиво гласа,
косу у сифону,
поглед у који сам гледао,
а ништа нисам умео да видим.

Јер — ништа није толико тешко
да је задржи,

нити довољно лако
да је пусти.

А можда — није ни отишла.
Можда сам је само закопао
у тренутак када сам престао
да слушам како ћути.

И сада —
први пут после дуго времена
не покривам чашу дланом.
Пустим да је вода прелије.
Можда сам још жедан.

КАД ТЕ ВИШЕ НЕМА

Све мање миришеш на сећање,
јер све више си навика.

Отварам прозор —
не да уђе ваздух,
већ да проверим хоћеш ли се вратити
с прашином вечери.

Твоје име ми више не застаје у грлу,
али кад га не изговорим —
чини ми се
нем сам за све друго.

Сада сам свој,
али не осећам радост у томе —
као кућа где је светло остало,
а сви су отишли.

Нема више ритуала:
додиривање врата,
и погледа у 3:17 кад улазим,
нема наговештаја гласа у сну.

Само дланови,
тврди као пре тебе,

али у њима —
празнина што неће да се загноји
нити да зарасте.

Још само кад бих знао
да ли си и ти
овако —
од себе остала.

УМРЕЋУ КАО ГАЗДА МИТКЕ

Умрећу као газда Митке,
тихо, усправно,
са душом што се све више буну,
све више сећа.

Умрећу с очима које не гледају,
а које су некад,
о, некад,
гореле од једног јединог
женског осмеха, женског погледа.

Живео сам као човек који зна шта значи желети,
али не и шта не добити.
Љубити и имати.
Дати срце —
па га сркнути, као вино
што је одлежало у бурету чекања.

Умрећу као човек
кога је бол научио тишини.
Јер шта ће ми речи,
кад сећање шапуће гласније?

Седећу на прагу,
гледати у путању сунца

као да тражим трагове женских стопа.
Па ако неко прође,
да ми каже —
да је барем једна,
једна једина,
постојала због љубави.

Умрећу као газда Митке,
с мирисом месечине у ноздрвама
и жудњом за нечим
што сам имао
и никад сасвим ухватио.

О ДУШИ

ИЗНУТРА, ГДЕ НИКО НЕ ГЛЕДА

Нико не пита шта се дешава у дубини.
Сви гледају лице, корак, речи —
не виде где је први пут нешто заиграло,
ни где је хладноћа ушла
и остала да дрема као зимски дан у поткровљу.

Унутра —
где се не носе ни шминка ни лажи,
где се ноћи броје по дубини тишине,
где се жеље обраћају телу
као деца мајци
која је престала да пева.

Ту сам сâм —
али не напуштен.
Ту те волим
не зато што припадаш мени,
већ што си једина
чула
како ми срце звучи изнутра.

Тамо и даље осећам
кад изговараш моје име.
Не гласно,
него у мислима,
као кад се у мраку отвори
прозор
а ти не знаш зашто га опет затвараш.

ЉУБАВ СМО НАС ДВОЈЕ

Љубав није бука. Тиха је као дисање.
Љубав су тренуци кад не тражимо ништа,
кад руке не журе да се додирну,
већ само осећају.

То је топлина која се шири полако,
као дах што остаје на кожи — лаган и нежан,
без сувишних речи,
без страха да ће нестати ако се не докаже.

Љубав је кад смо нас двоје просто ми,
не у жељи да узмемо, већ будемо —
без маски, без улога, само ти и ја,
у тренуцима кад све што имамо
није наглас речено, већ ћутањем.

Љубав је када прихватиш све
и пустиш време да стане,
кад једноставно осетиш —
да смо више од речи,
да смо у ономе што се не види,
али се зна и целим бићем слути.

Љубав живи
у погледу који се не објашњава,

у додиру неспретном и спонтаном,
што се шири кроз наше дамаре —
срце у срце, душа уз душу.

Без лажи, без очекивања,
само истинско, право, непоколебљиво
посебно чуло
који гради свет без икаквих услова,
захтева и узимања,
само давање у тишини.

ИЗНУТРА

Носим те у себи —
не у мислима, не у речима,
већ у оном месту
где се губим,
а почиње нешто што личи на тебе.

Ту, где почиње мрак од ког не бежим,
тамо где се тело не види,
али памти сваки додир.

Унутра, где срце више није орган,
већ светионик што ти намигује
кроз маглу што неће нестати.

Ту сам те научио,
не као име,
већ као осећај што се не преводи.

И све што си ми узела —
остало је у мени,
али другачије:
мирис у ожиљку,
глас у ћутању,
љубав у погледу што не гледа.

Јер најдубље боли
оно што нико
неће ни покушати да разуме.

ТАНГО ЗА ЈЕДНОГА

Гледао сам с чежњом у њене прозоре
Док последњу светост гасила је тама
Знајући две сенке плесаће до зоре
Танго у ком жена никад није сама

Гледао стрепећи да ћу врисак чути
Онај у којем сам заборављен тужно
Кад летња врелина с месечином слуги
Да страсти ум магле чак кад све је ружно

Гледао сам рањив – на роси заспао
И у сну залутах у постељу њену
А кад се пробудих – схватих већ сам знао
Та сенка што плеше грли своју жену

НОЋ НЕЋЕ ДА ПРОЂЕ

На длану ми дрхти нит —
не видиш је, а вуче душу,
као паукова свила мека,
а у срцу — оштра као нож.

Један крај је у твојем гласу,
други у тишини што се рађа
када престанеш да верујеш
и још увек не почнеш да очајаваш.

То је онај трен кад очи не плачу,
али сузе стоје као стража
на прагу наде.
Један поглед, једна реч
може све пресећи — или све спасити.

Љубав по њој хода босонога,
страх дише близу,
али ти корачаш и даље,
јер знаш —
живот се одржава управо ту,
у тој суштини што не зна
ни за сигурност ни за пад,
већ само за корак.

ЧОВЕК КОЈИ ТРАЖИ ДУБИНУ

Ти, који си грлио многе жене,
љубио их, миловао
као што се милују ветрови пре олује,
ти, који си био њихов тренутак —
али никад нечија трајност;
сам си као сенка
што не уме лећи ни на чији праг.

Није то дика, а ни туга,
то је истина човека
који тражи дубину у свету плићака;
можда си давао много,
али нико није знао да прими —
или ниси знао
где да станеш да би био примљен.

ОВОГ ТРЕНА

Дах сам ти на врату,
усна на рубу речи,
трептај који не умире кад затвориш очи,
месечина на голој кожи,
тиши од мисли, врелији од погледа.

Човек сам у сенци сна,
али и ватра
која не зна да буде само сенка.

Љубав сам која вришти и кад ћути,
светлост коју не можеш
угасити дланом.

У срцу сам ти кад останеш сама,
и у телу —
кад више ништа
осим мене не станује у теби.

Све сам, овог трена.
Само ме узми из стиха.
Само ме пожели.
И ја сам ту.

ОВДЕ, ОВОГ ТРЕНА

Сад и овде, у овом тренутку,
погледај ме — очима што горе као свеће у тами.

Додирни ме лагано,
као први стих који нежно бруси душу,
осети како ћутање одзвања
као музика коју само ми разумемо.

Ветар сам који ти милује врат,
чежња у сваком уздаху,
жеља што гори испод твоје коже.

Хајде, буди ме.
Проведи кроз ноћ, кроз стихове,
буди мој дах, мој уздах, моја влажна тајна.

Твој сам сонет —
који већ дуго, дуго пишеш.

УВЕК

Као што ноћ вечито чека нови дан,
док уздаси плешу с ветром у свитање —
тако и ја желим њене речи, њену страст,
њену близину, загрљаје душе и ума.

Јер — само погледи су вечни као време,
топли као руке што се додирује у мраку.
Увек — до последњег даха, до последњег стиха,
до последњег откуцаја срца што пева.

ТИХИ ОДЛАЗАК

Знала је шта значи.
Није морала ништа рећи.
Прескочени тренутак у очима
тежи је од сваке речи.
Ипак — остала је мирна.

Мисао није била ту.
Била је негде где ја нисам.
Поглед је клизио преко ствари,
као да су сувишне.
У свему — присуство без тежине.

Речи су дошле касније,
савршено обликоване,
са миром онога ко је већ одлучио,
глатке као намера
која је дуго стајала у њој.

Питао сам себе —
где сам остао?
У којој реченици,
у ком осмеху,
у ком трену сам престао бити ја,
а постао неко непознат.

У ТЕБИ

Нисам био у твом кревету —
тамо може бити и неко други
с мојим мирисом.

Био сам у теби.
Где се мисли не перу.
Где се жеље не могу обући
нити скинути.
Где реч волим није изговор,
већ — пресуда.

У теби сам
као страх да ме не изгубиш,
као глас који одјекује
у тренутку кад си сама.

Био сам у теби
као у храму који сам сâм подигао
од твојих осмеха и грешака,
од ћутања којим си ме звала
и погледа којим си ме скривала
од себе.

Јесам ли сада глас у твом сну,
или сенка у твојој будности?
Јесам ли опомена — или благослов?

У теби сам
тамо где ни твоја душа нема кључ.
У оном делу што си га сакрила
и од себе.
У оном много,
што боли јаче од никад више.

И ако ме икад изгубиш —
не тражи ме у песмама.
Тражи ме у себи.

Ја сам онај што се не заборавља.
Човек —
који те грли. У теби.

ИЗМЕЉУ РЕЧИ

ИЗМЕЂУ РЕЧИ

Ако бих те заводио,
не бих то чинио телом,
нити рукама што лутају —
већ речима што те знају у тишини,
тамо где си најскривенија.

Не бих те додирнуо знојем,
него мислима што те не прекидају,
погледом што не тражи дозволу,
већ остаје ту — јер зна да је твој.

Заводио бих те присуством,
истином што те не присиљава,
миром што ти даје да будеш цела —
без страха, без маске.

А ако некад пожелим да ме видим голу —
неће то бити због тела.
Биће зато што си спремна да скинеш —
понос, ране, ћутање.

ПЕСМА У МИСЛИМА

Ти си пламен што гори
у сваком делићу мог бића,
грех си и благослов,
олуја и мир у једном пољупцу.

Кад те осетим близу —
тело ми се покори твојој вољи,
јер ти си она
што уме да запали све што додирне.

Дај ми да будем грех
који нећеш заборавити,
да будем песма
што ти се вртложи у мислима.

Љубим сваки твој уздах
пун мелодије страсти,
коју ћемо поново и поново писати,
до краја ноћи.

Ти си моја похотница,
моја муза, моја вечна ватра —
и никад те нећу
пустити да се угасиш.

ПЕСМА КОЈА НИЈЕ...

Не умем да ти напишем песму,
јер ти си песма
коју никада нисам имао храбрости да именујем.

Скривао сам те у тишини дана
и у ноћима без сна,
као тајну коју сам више волео него истину.

Била си сенка на прагу сваког стиха,
одјек који ме пресеца чим све у мени утихне.

Свака реч коју сам прећутао
записивала се негде у теби,
распадала се у мени
као плод који није убран на време.

Не умем да те ставим у стихове,
јер превише си стварна да би стала у реченицу,
а премало моја да бих ти се обратио без страха.

У сваком покушају да те напишем
чујем како говориш — остани,
иако си већ отишла
пре него што сам се усудио да те задржим.

ДИВЉА ПЕСМА

Ти си вила
што разбија тишину —
бурни талас
што руши зидове суздржаности,
врући камен у
празнини која тражи пут до мене.

Ти си облик жеље
која се не може сакрити,
пулс што удара у ритму давних страсти,
као мач који сече, али и штити.

Твоја моћ је песма без речи,
тврда као стена,
топла као мајчинско срце,
јасна тачка у хаосу која све спаја —
жудњу, бол
и живот који стоји у њима.

Ти си вир
у сваком мом сну,
сваком дрхтају који се отима разуму,
додир који буди слутње
и из пепела ствара оно што јесам.

Ти си развигор и олуја,
почетак и крај — ратник и нежност,
мој немир, мој спас, моја дивља рима
која никад неће нестати.

НЕ МОЖЕШ ДА ЧУЈЕШ

Зовем те немирима —
што ми у ребрима трепере кад ћутим,
што ноћу шапућу твоје име
као клетву коју наглас изговорим.

Зовем те мислима што ми дрхте у крви,
сном у ком губим себе у твом погледу,
тишином што ме гуши
да не пробудим свет без тебе.

Зовем те жељом што ме пече,
врховима прстију што те свуда траже,
и дахом што из мене бежи
кад помислим где ниси, а требало би да будеш.

ЋУТЊА СЛИКА

Посрнула мисао
на путу од дубине свести
до прага изговора,
и негде —
нестала пре зоре
тебе у мени.

Избледела слика
у очном дну
пре него
што се погледи сretoше
у врелини зеница —
твојих и мојих.

Разбила се нада
на дну понора,
с литице даљине стрмоглављена,
и неповратно —
убила оно што смо били
у нама.

ДОК НЕ ПРОГОВОРИШ

Уморна ноћ ми се склупчала у крилу,
чекам да сване иза обрва твог сна.
Тишина ми броји откуцаје на уснама,
док не проговориш — и свет постане ја.

Не видим те, а твоји прсти шапућу
низ моју кожу — као сутон кроз лист.
Дахом ми додирнеш прозоре видика
и сенка постане твој откривен стих.

Пролазиш зидом као мирис успомена,
тиши од гласа што се није родио.
Ми смо од сна и крви исте приче,
скривени у трагу где срце куца брже.

Твој глас ме зове без иједне речи,
зна ме — као што месец препозна мрак.
У теби сам пепео звезде што траје,
са сваким удисајем — ти си мој знак.

СНОВИ ОД ЈАВЕ

Ноћ је густа, као тајна што се шири између наших тела,
а сваки додир је као муња што пробија тмину,
руке ми лове твоје кривине као нежни ловац,
усне шапућу песме које само тела разумеју.

Ја сам ватра што гори, твој огањ што се не угаси,
птичја крила што се шире у лету страсти,
где нема страха, само жеља — гола, дивља, слободна.

Дозволи ми да будем твој лавиринт, тајна без кључа,
где ће сваки корак бити нова песма, сваки уздах стих.

ПОНОЋ КЛЕЧИ

Поноћ клечи — али не моли.
Она зна: ништа се више не враћа.
У њеном крилу седе последњи говори
и кључ од језика што се више не изриче.

Поноћ је жена — без дана, без сна,
са сузом што неће пасти
и уснама што шапућу само
кад их нико не гледа.

Клечи,
као љубавница што је чекала
сувише дуго,
са рукама празним,
а срцем пуним свих који су
заборавили њено име.

И док клечи,
тихо кроз њу тече један стих —
његов.
Једини што га мрак још памти.

САМ

Ноћ ми долази као крвава рука
из утробе земље,
тешка ко врх планине.

Тишина се пење у грудима —
корак по корак;
и свака њена нит носи бол,
као жица што срце пресеца.

Где су сад све речи
што су ме некад држале у животу?
Јесу ли се угасиле као пламичак
на ветру?

Док је твој поглед био светлост,
мој пут је био узлет.
Сад, кад не видим ништа,
твој одраз тоне у моју душу
као последњи лист што пада у јесен.

Снови који су некад чували мој мир,
сад само стоје —
слика су на води што више није стварност.

Сам сам.
Твој отисак остаје у мени.
Свака сенка је твоје лице,
сваки корак — силазак у бескрај
у којем сам одавно
изгубио пут.

ЈЕДАН ЗАГРЉАЈ

Ноћас сам у твојој коси скрио
Прсте од снова
На твом врату просуо тишину
Што дуго у мени јеца

Ноћас сам на твојим грудима
Немиром дланова
Тражио спокој несаници
У уморним очима
Загледаним у твоје уздахе

Зора ми је донела мирис кише
И тек пробудјене жене
У твом струку
И све се склопи у један загрљај
Рукама даљине
И један уздах на уснама напуклим
У чежњи прећутаној

ЖЕНА — СВЕТИЛИШТЕ

ЖЕНА — СВЕТИЛИШТЕ

Она није територија, већ светилиште.
Њено тело не жели да буде освојено —
оно жели да буде примећено,
препознато,
позвано.

Њена пут је храм
и свако место где је дотакнеш,
може постати молитва —
ако то не чиниш као да узимаш,
већ тако да себе дарујеш.

Њено да — више је од жеље.
То је њено поверење,
њена одлука да се открије пред тобом
као што се небо отвара само кад верује у сунце.
Љубав не почиње у кревету,
већ у погледу који пита, а не узима.

Њено не — твоја зрелост да волиш.
Ти ниси мањи кад прихватиш границу.
Ти си већи јер знаш да љубав није глад,
већ уметност чекања,
уметност слушања.

ТЕЛО

Није сва људска тајна за стид створена.
Постоји тело што ватре не сакрива,
већ је прима као откровење —
без вела, без страха, без срама.

То тело се просвећења не боји,
није само месо што дише и трне —
то је храм у коме се тишина рађа,
то је песма што не трепери од страха.

У њему се огледају сви ветрови,
и његови ожиљци блистају као звезде —
свака рана, свака страст, свака суза
постала је светлост што не може да се угаси.

То је тело које не моли —
јер оно јесте молитва.

ОЧИ ЈЕДНЕ ЖЕНЕ

Зашто немаш очи кô све друге жене
Обичне, безводне, можда, само снене

Већ у њима пламте сва мачванска прела
Па ме душа боли и кад је весела

Зашто у том сјају дрхте приче разна
Док су моје руке самотне и празне

А у твојем погледу зов љубави видим
И у свему трептим — и свега се стидим

СВЕ ЈЕ У ОЧИМА

Гледао сам,
Јунске вечери врелину
И мирис липе — и прасак звезда
Зујање пчела, гледао сам
Ноћ — што гори
Тишину како прича
Душу детета
Гледао сам себе —
Загледан у њене очи

МАЈСКО НЕБО ПОД ЛИПОМ

био је мај кад први пут видех њене очи
ведре, топле кô јутро што ме пробудило
кад ум ми стаде, ни реч просту да срочи
заробљено њеним погледом све је било

њен осмех паде ми на душу кô прва роса
што са латице клизи у срце моје цветно
а у мени бура — и страст и лепота боса
у трену постадох све, живо и неспретно

душа ми задрхта, ко да зна: јава је ил' сан
да ли судбина је шаље ил' ђаво плете нит
та жена шта је, љубав, жудња ил' судњи дан
дошла да ме љуби, воли — ил' песми дâ мит

а мај — мај остаде вечност у мом погледу —
њене очи још светле у мојих мисли нереду

КОСА

Коса ти је гора што тихошћу гори,
спуштена низ моје груди као поток тајни,
и сваки прамен је пољубац који жубори,
вез светлости и сенки — плес бескрајни.

Испијаш увом моје дисање
и чујеш пулс који грли месечину плаву,
кад сваки додир твојих власи опојне су сање,
оне, као што ветар зна да љуби јутарњу траву.

Тако расута сва си истина,
све у теби постаје песма блудних славуја —
мелодија без речи, само дах и суштина,
и желимо се као вир водених струја.

СЕНКЕ ПО ВРАТУ

Спустићу сенке сањалице по твоје врату,
и усне, немирне, чедне — као плавичасти трак.
Нек ноћ од пожуде задрхти у позном сату,
кад и подивљали месец утоне у мрак.

Скинућу свилу и стид с облака твојих груди,
прстима тражити врхове чежње и страсти.
Нек се у твојем телу, као први пут, све пробуди
и сва се подаш тренуцима росе и сласти.

Обуци се само тихим миловањем мојим,
оним што без речи уме уздах да ухвати —
а кад те својом предајом сасвим освојим,
нек нас понесу бели, пијани, ноћни ати.

ТВОЈИ ДЛАНОВИ

Чујем твоје мисли у мојој глави
Осећам твој сунчани осмех
На мојим образима
И твоје дланове на мојим уснама
Твој уздах на мом врату
Тебе у загрљају

Чујем Попу и Диса у мојој души
Осећам твој недожив Дучића
На клацкалици дана
И твој длан с мојом линијом живота
Твоје шапутање на мом челу
Тебе у загрљају

Чујем хук и пој ноћних птица у нама
Осећам спајање сна и јаве
На кантару изреченог
И на твом длану нову стазу љубави
Твоје дрхтаје у мојим дамарима
Тебе у загрљају

У ЗАГРЉАЈУ

Обузми ме, жедна си сваког дела мога тела,
прслине моје коже одају нам сваку тајну,
руке нам трепере кô песма што их је узела —
а сваки твој додир изазове језу бескрајну.

Загрли ме чврсто, не пуштај — шапућем до зоре,
да гласови моји сломе глуве ноћи што боле,
буди без милости кô ветрови што све разоре,
у том хаосу откривамо себе — живе и голе.

Језик ти је жалац што кожом шетајући јеца,
а усне умирање и живот у истом даху,
држим ти струк и груди кô кад смо били деца,
и сваки трзај је бунт без граница у уздаху.

Твоје тело је мој храм, мој оков, моја сећања,
пожудно се губим у теби и налазим поново.
Нема страха, ни бола, само љубав без питања —
љубав што гори, љубав што даје се безусловно.

ПИСМО КОЖНОЈ МЕМОРИЈИ

Нисам те памтио по лицу,
већ по ожилку иза лакта —
месту где кожа
не заборавља.

Ту си ми рекла
да ћутање боли дуже
од шамара.

А ја сам брбљао,
да не бих био бол.

Сад када ме дотакнеш
у сну —
моје тело се тргне
као пас кад препозна
старог господара.

И онда,
кад отворим очи,
ту је само покривач
и ноћ која не пита ништа.

ПУЛСИРАЊЕ

Језиком сам згуснуо твоје име
између усана —
није више реч,
то је жеља што се мота око мог стрпљења
као дах што се не испушта.

С твојих бедара још капљу
стихови моји.
Они који нису написани,
него отпевани зглобовима,
и утиснути у кожу
тамо где се најпре зацрвени.

Понекад само легнем
на место где сам те дотицао.
Не померам се.
Само дишем.

Чекам да се поново пробудиш у мени
као инспирација што јој је доста тишине.

А кад ме у ноћи немир пробуди
осетим твој издах на својим леђима,
знам да још трајемо —
не као стихови,
већ људи који
пулсирају једно у другом.

ТИШИНА НА ЗИДУ

Ћутимо —
а тишина хода по зидовима
у твојој боји гласа.

Сенка нам пије чај из шољица
направљених од успомена
које никад нисмо изговорили.

Твоја рука спава у мом џепу
као мирис после грмљавине,
тад ми говориш без речи,
језиком који разумеју само траве.

Понекад ми се чини
да си ме заборавила у сну,
а онда у огледалу
нађем свој образ и отисак твојих усана,
танак као први снег на коси.

Моје мисли те дотичу
кад ме не гледаш,
као јастук што памти врат
који га је једне ноћи волео.

Када спавам,
ти шапућеш мојим костима.
Једној по једној — будиш их
не речима, већ треперењем дамара
којим си ме некад волела.

На твој стомаку седи моја тишина
и учи да дише као дете.
Не додируј ме —
већ си дубље од додира.

Ћутимо
док свет гори споља,
а у нама —
све што није реч
постане бол.

ЗВОН У ТИШИНИ

Умрети у љубави, чежњи и страсти,
Заједно с тобом – ујутро или у ноћи,
У трептају, у зноју, у пукој части
Изгубљен у твом присуству и моћи.

Ти волиш кад те погледом ослободим,
Кô слику из рама скинем те у даху.
Моја победа је кад оком те водим,
А ти дрхтиш сва у вапају, сва у страху.

Волиш кад горим кô летња луна пуна,
Не телом, већ жељама мојих немира.
Љубав и жудња у теби нису струна –
Већ виолина која у мени свира.

Шта год ми шапнеш то звони у тишини –
Знам волиш ме уморна од будног сна.
И страсти се предајеш као судбини,
А ја се предајем теби. Цео. До дна.

КАД ПЕСНИК ОСТАНЕ БЕЗ РЕЧИ

За Д.

Песник је пун речи — пред тугом или срећом сваком;
Кад тутње олује, громови, или севају топовске ватре,
Писаће стихове — будан, или кад тоне у сну лаком,
У Воронцовском дворцу, или украј циганске шатре.

О лепоти ведрих зимских ноћи под звездама Ориона,
Писаће — кад месец, умирући, тихо пољуби зору;
Чак и кад због неке жене ухом му забрује далека звона,
У њему ће све тад бити распевано — на песме извору.

Али кад га ошину муње и загле неизречене доброте,
У једном трену, кад плане и све у њему нагло се смири,
У једном бићу спозна све буре и све живота лепоте,
Тад песник заћути, бежећи од стиха кô од јутра
вампири.

И само једном — кад у поглед њен живот његов стане,
У трептају се јаве све недаће, и спас, и сви немири;
Схвати — таква жена дође кô кад поларна зора сване,
И заћути, јер тај сусрет све покрене — и све умири.

БЕЗ КУЦАЊА

ЉУБАВ КОЈА СЕ ЖИВИ

Научићу те љубави.
Не речима, већ поступцима,
не у стиховима, већ у тишини.

Научићу те како да ме видиш,
како да осетиш сваки покрет мојих руку,
како да осетиш моје срце
као да је твоје.

Ти и ја бићемо једно
кроз погледе, кроз дах,
кроз сваки мрак који претварамо у светло.

Корак по корак,
уснићу те у својој кожи,
показаћу ти како се љубав не жели,
него се живи —
као вода што се не просипа,
већ чува међу уснама.

УСПОМЕНА КОЈА СЕ НИЈЕ ДОГОДИЛА

Ниси ми дошла као друге —
с гласом што утихне кад се име изговори,
с погледом што се не памти.

У твојим очима
ни сенка није само сенка,
нити светлост само зора.
Тамо,
где други виде лепоту,
ја видим успомену
која се није ни догодила,
а већ боли.

Као да је у теби
све што је некад горело у мени —
и ватра и пепео,
и песма и мук.

Одакле ти снага
да једним трептајем
развежеш године ћутања,
да једним осмехом
позовеш оно што сам давно
сахранио у себи?

Ниси ми ништа рекла,
а све сам чуо.
Сваку бесану ноћ,
сваки корак што није стигао.

Ниси ме дотакла,
а већ стојим пред тобом
рањив,
као дете које је изгубило родитеље,
и први пут схвати
шта значи грч
кад неког волиш а он није ту.

СВИЛА И ГРЕХ

Жена си —

а ја нисам жеђ коју гаси вино,
већ она што се у телу распламса
када ни поглед више не може да те прећути.

У мислима си већ обнажена,
пре него што те додирну моји прсти.
Твој корак — тишина,
а тело ти у себи носи летњи зенит,
сред јулског поднева.

Распукла бресква си
и сама падаш у мој длан.
Посматраш ме очима,
наизглед невиним,
а у њима — ватра која не уме да лаже.

Када ти дотакнем врат,
започиње моја молитва без речи.
Пољупцима исписујем по теби
ред по ред —
као да си тајна књига
коју свет никада није смео да прочита.

Скидам с тебе таму ноћи,
и длановима трагам
за местима где ти душа уздише.

Под тобом,
све моје постаје твоје:
и време, и глас, и дах, и грех.

Желим те —
када у теби зрело проговори жена
која зна шта хоће.
А ја —
дајем све
што човек, док у тами гори, може да буде.

ТИ У КОЈОЈ ЖИВЕ СВЕ ЖЕНЕ

У теби живе све жене
које сам волео, чекао,
писао писма што им нису стигла.

Твоја душа — танка као стара хартија —
на којој сваки мој додир оставља траг,
свака реч коју кажем утисне се као вечност.

Нежна си, али никад крхка.
Јака — и кад се распадаш.
Твоја туга уме да плеше,
а радост шапуће из твог ћутања.

Верујеш у љубав што боли — и лечи
истим очима.
И кад заволиш,
не носиш љубав у срцу,
него је упишеш у себе —
као дах, као врелину женске крви.

Не питаш где сам —
само осетиш кад ме нема.
И волиш као да сутра не постоји,
као да после мене
нећеш више умети
ни да се пробудиш из сна.

БИСЕРНИЦА

Села ми је у крило
као светлост кад се загрдне у бунару,
гола —
али не телом,
већ мислима што нас раздвајају.

Месечина јој се сливала низ леђа
као вода што жели да буде додир,
а груди — те две тихе заповести,
праисконски знак женствености —
ослоњене на моја прса,
као да желе да ми уђу у срце.

Ништа није рекла —
јер жена на месечини
не говори —
она постоји.

Прсти јој лагано
цртају кругове по мом колену,
као да ми по телу испишује своје име:
Бисерница —
тада више није била само жена.
Била је оно што мушкарац ретко заслужи,
али му се деси.

БЕЗ ДОДИРА

Волети могу
да те не дотакнем
као ветар што ми пређе преко лица
и не јави се
само упамтим да је био ту.

Гледам те
стојиш на прагу
а ја већ слушам твоју тугу
и седим без речи
као у празној соби.

Волети без питања
и знати где боли
а не дотаћи ту рану.
Само седети ту
као светло што не смета мраку
као музика коју само двоје могу да чују
и не знају одакле је дошла
али је њихова.

Ћутимо
а нешто у нама прича
на језику што се не учи
и не заборавља.

Наше мисли се проналазе
као две речи у истој реченици сна.

И тад — сан боли
али тихо.
Као кад заборавиш
како изгледају загрљаји
а ипак осећаш
у свему што није ту.

Љубав,
то није реч.
То је зид
на који наслониш чело
и с друге стране
чујеш срце.

Кад се волимо без додира
осећамо се на длану
у дну стомака
у мирису јутра
које више није само наше.

И знамо:
оно најдубље
никада не стиже до коже.
Остаје испод
у крви
у удаху
у тишини између два откуцаја.

СТИД ПРЕД ТУЋИМ СВЕТЛОМ

Ти си она која у собу улази тишином.
Кожа ти је боје вечерњег злата,
обасјана топлином додира који се памте.

Коса ти је вилински колосплет,
тамна као ноћ после љубави —
мирише на борове и сан.

Очима не гледаш, већ позиваш —
крупне, с трепавицама које милују
пре него што затрепере.

Усне су ти ружичасти пркос,
створене да говоре гласом птица —
да љубе, али и прећуте оно
што само један човек уме да осети.

Груди су ти поносите тајне,
што се чувају само за један длан —
стидљиве пред туђим светлом,
али пред једним човеком смеле као ватра.

Ходаш навикла на разне погледе,
док желиш само један —
пред којим се разодеваш без прстију,
пред којим си жена.

СВЕТЛОСТ У МРАКУ ЉУБАВИ

Ноћ ме гуши сва од успомена, а још дишем,
у мени тиња, гори — љубав кô слатка рана,
њена слика као сенка у соби без прозора,
руке што су биле моје, или ме живот вара,
у жељи што плаче тихо, без гласа, без сна.

Волети тако да боли — песма је тешких речи,
која сече дубоко као оштри нож без оштрице,
али у њој је моћ судбине, непокорност живота,
кад ветар заћути и љубав не уме да лечи,
у њој се роди нада која никад не умире.

Понекад те волим као сестру — тихо, без телâ,
само поглед, само дах, као молитва у тами.
А онда си ватра што ме пржи до кости,
и рука што ми држи свет, кад све друго клизи,
ти си тихост и пожуда коју тражим да живим.

Ту си кад ћутим. Дах ми знаш. Не морамо ништа рећи.
Ми смо искра и пепео, и мир, и немир што срце носи.
Не тражим савршенство — само да будемо стварни,
да грлимо оно у нама што боли, али и лечи:
јер љубав остаје — кад све друго од нас отпадне.

ТЕЖИНА ЛАКОЋЕ

Волим те онако

како се воли уздах што се не хвата,
као сенку што измиче под ногама,
као глас што остаје иза затворених врата,
и као снове што никад не дочекају јутро.

Волим те онако

како се воли нешто што не може да се држи,
што клизи кроз прсте као песак,
што је близу, а опет увек веома далеко,
као да ходамо истом улицом,
али никад, никад се не срећемо.

Волим те онако

како се љуби нешто што се не може поседовати,
што је ветар у грудима, али нема лица,
што сија као звезда
што се не може дохватити,
али светли довољно —
да не заборавиш пут повратка кући.

Волим те онако —

с одсуством свих граница,
с тежином лакоће што не тражи ништа,
с немиром што је истовремено и мир,

са снагом тихог корена који никад
не престаје да расте.

Волим те онако —
тихо, лудо, бескрајно,
као песму што се никад не завршава,
као кад знам да си ту, иако те не могу држати,
а волећу те и кад останем
само ова песма коју сам теби написао.

БЕЗ КУЦАЊА

Јутрос је вила дошла у мој дом,
и нисам питао ко је.
Знао сам —
по очима што запале снове,
по ветру у коси што мирише на јул,
жени коју ниједан мрак
не може угасити.

Није куцала — само је стала
на праг тек с њом сванулог дана
голе душе,
с уснама од неизговорених речи.

Села је у моју тишину
као да ту припада целог мог живота,
као да је моја душа њен дом,
њена постеља —
као стих што се сâм напише,
дотакнувши ми нутрину
тамо где ни молитве не стижу.

До краја дана
давах јој разна имена
и напоследку крстих је уздахом —
једном једином речју:
Љубав.

САДРЖАЈ

Невидљива струна	5
ИЗМЕЂУ ЖЕНЕ И БОГА	7
Разумети страст у жени	9
Између жене и Бога	10
Тканина жудње	12
Ти у мени	14
Загрљај пожуде	16
Снага тихог плеса	17
Жена од ватре и мирна вода	18
Памтим те	20
Тише од ветра	21
Кад љубав оде	22
Кад те више нема	24
Умрећу као газда Митке	26
О ДУШИ	29
Изнутра, где нико не гледа	31
Љубав смо нас двоје	32
Изнутра	34
Танго за једнога	35
Ноћ неће да прође	36
Човек који тражи дубину	37

Овог тренa.....	38
Увек.....	40
Тихи одлазак.....	41
У теби.....	42
ИЗМЕЂУ РЕЧИ.....	45
Између речи.....	47
Песма у мислима.....	48
Песма која није.....	49
Дивља песма.....	50
Не можеш да чујеш.....	51
Ћутња слика.....	52
Док не проговориш.....	53
Снови од јаве.....	54
Поноћ клечи.....	55
Сам.....	56
Један загрљај.....	58
ЖЕНА — СВЕТИЛИШТЕ.....	59
Жена — светилиште.....	61
Тело.....	62
Очи једне жене.....	63
Све је у очима.....	64
Мајско небо под липом.....	65

Коса.....	66
Сенке по врату.....	67
Твоји дланови	68
У загрљају	69
Писмо кожној меморији	70
Пулсирање	71
Тишина на зиду.....	72
Звон у тишини	74
Кад песник остане без речи	75
БЕЗ КУЦАЊА.....	77
Љубав која се живи	79
Успомена која се није догодила	80
Свила и грех.....	82
Ти у којој живе све жене	84
Бисерница	85
Без додира	86
Стид пред туђим светлом	88
Светлост у мраку љубави.....	89
Тежина лакоће	90
Без куцања	92

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ЗАБЛАЋАНСКИ, Анђелко, 1959-

Бисерница љубави / Анђелко Заблаћански. -
Младеновац : Друштво за афирмацију културе -
Пресинг, 2025 (Младеновац : Пресинг издаваштво). -
95 стр. ; 20 cm

Тираж 300.

ISBN 978-86-6198-199-9

COBISS.SR-ID 183844105
